

szerezhettek, csakis *Kaltés* számbavételével érthető. Ezt a bálványt már HERBERSTEIN az osztjákok földjére helyezi («ad Obi ostia, in prouincia *Obdora* in *ulteriori Ripa* situm»); de a «Софійская Первая Лѣтопись» néven ismeretes krónika az 1396. év alatt Permi Sz. István püspök, a zürjének első hittérítője halálának közlése kapcsán említi, hogy ő olyan «hitetlen emberek közt élt volt, kik a bálványokhoz, tűzhez és vízhez imádkoznak és a Златая баба-hoz» stb. (l. fentebb). Ez az utóbbi bálvány tehát mindenestre a permi népnél is nagy tiszteletben állhatott, mit egybevetve azzal, hogy a *Kaltés* szó permi eredetűnek látszik, körülbelül arra a történeti következtetésre jutunk, mit a régi orosz kútfők említenek, hogy t. i. a permi nép megkeresztelése után az ősi pogányság hívei a permi földről féltett bálványaikkal együtt a vogulok és osztjákok közé menekültek s itt nagyban hozzájárultak e népek pogány hitéletének megerősödéséhez s bizonyára egyszersmind némely újabb mythikus alakulatok fejlődéséhez.

MUNKÁCSI BERNÁT.

Hazai irodalom.

- FISCHER IZIDOR. Az Ehrenfeld-codex nyelvjárása. Budapest. 38 l.
Keleti Szemle III. 1. sz. (A. v. GENNEP: Origine et fortune du nom du peuple «Ostiak». — H. PAASONEN: Zur tatarischen Dialektenkunde).
 SIMAI ÖDÖN. Márton József mint szótáríró. Budapest. 56 l.
 SZABÓ SÁNDOR. A magyar magánhangzó-illeszkedés. Budapest. 75 l.
-